Στήν ὑπόθεση 28/81,

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Gian Piero Alessi, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν Arnaldo Squillante, προϊστάμενο τῆς ὑπηρεσίας διπλωματικῶν διαφορῶν, συνθηκῶν καί νομοθετικῶν ὑποθέσεων, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Guido Fienga, Avvocato dello Stato, μέ τόπο ἐπιδόσεων στό Λουξεμβοῦργο τήν πρεσβεία τῆς Ἰταλίας,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως, στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέα ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 308, τόμ. 07/001, σ. 231), παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco καί A. Touffait, προέδρους τμήματος, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

2578

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα, καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Ἡ ὁδηγία 74/561 ἔχει σκοπό νά συμβάλει στήν ὀργάνωση τῆς ἀγορᾶς τῶν μεταφορῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναγκαῖο στοιχεῖο γιά τήν ἐφαρμογή τῆς κοινῆς πολιτικῆς μεταφορῶν πού προβλέπεται στά ἄρθρα 75 ἐπ. τῆς συνθήκης. Ἡ σέ κοινοτικό ἐπίπεδο ρύθμιση καί συνεπῶς ὁ συντονισμός τῶν ὅρων γιά τήν πρόσβαση στό ἐπάγγελμα τοῦ ὁδικοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων εὐνοοῦν ἄλλωστε καί τήν πραγματική ἄσκηση τοῦ δικαιώματος ἐγκαταστάσεως. Ἀνυψώνοντας τήν ἐπαγγελματική στάθμη τῶν μεταφορέων, ἡ ὁδηγία ἐπιδιώκει ἐπίσης τήν ἐξυγίανση τῆς ἀγορᾶς καί τήν βελτίωση τῆς ποιότητος τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν, καθώς καί τήν ἐξασφάλιση ὁδικῆς ἀσφαλείας.

Κατά τήν ἔννοια τῆς ὁδηγίας, ὡς «ἐπάγγελμα ὁδικοῦ μεταφορέα ἐμπορευμάτων» νοεῖται ἡ δραστηριότης τῶν προσώπων πού ἐκτελοῦν τήν μεταφορά ἐμπορευμάτων γιά λογαριασμό τρίτων εἴτε μέ μεμονωμένο ὄχημα εἴτε μέ συνδυασμό συζευγμένων ὀχημάτων (ἄρθρο 1 παράγραφος 2).

Τό ἄρθρο 2 προβλέπει ὁρισμένες ἐξαιρέσεις, ὅσον ἀφορᾶ τό πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς ὁδηγίας, γιά τίς μεταφορές πού ἔχουν μικρές οἰκονομικές ἐπιπτώσεις.

Τό ἄρθρο 3, τό περιεχόμενο τοῦ ὁποίου ἔχει θεμελιώδη σημασία στό σύστημα τῆς ὁδηγίας, ὁρίζει τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν ἄσκηση τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὁδικοῦ μεταφορέως ἐμπορευμάτων. Οἱ προϋποθέσεις αὐτές ἀφοροῦν:

α) τήν ἀξιοπιστία,

β) τήν οἰκονομική ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία συνίσταται στήν ὕπαρξη οἰκονομικῶν πόρων ἱκανῶν νά ἐξασφαλίσουν τήν ἔναρξη τῆς λειτουργίας καί τήν καλή διαχείριση τῆς ἐπιχειρήσεως,

γ) τήν ἐπαγγελματική ἱκανότητα.

Ἐνῶ ἡ ρύθμιση τῶν προϋποθέσεων α) καί β) ἐπαφίεται προσωρινῶς στά Κράτη μέλη, μέχρι νά ἐπιτευχθεῖ συντονισμός σέ κοινοτικό ἐπίπεδο, τό ἄρθρο 3 παράγραφος 4, σέ συνδυασμό μέ τό παράρτημα, ρυθμίζει ἀπ' εὐθείας τήν προϋπόθεση τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας, τό ἄρθρο 7 ὁρίζει τά ἑξῆς:

«1. Τά Κράτη μέλη κατόπιν διαβουλεύσεως μέ τήν Ἐπιτροπή καί πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977 λαμβάνουν τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν ἐφαρμογή τῆς παρούσας ὁδηγίας, καί ἰδίως τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 4.

2. Τά Κράτη μέλη ἐξασφαλίζουν ὅτι ἡ πρώτη δοκιμασία γιά τήν ἐξακρίβωση τῶν γνώσεων πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 3 παράγραφος 4 θά λάβει χώρα πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1978.»

Τήν 1η Ἰανουαρίου 1977 ἡ Ἰταλική Δημοκρατία δέν εἶχε λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας, ὅπως ὑπεχρεοῦτο βάσει τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 7.

Μέ ἐπιστολή τῆς 26ης Μαρτίου 1979 ἡ μόνιμη ἀντιπροσωπεία τῆς Ἰταλίας, ἐνῶ δήλωνε ὅτι ηὔχετο τήν ταχεία μεταφορά τῆς ὁδηγίας στό ἐσωτερικό δίκαιο, γνωστοποιοῦσε συγχρόνως στήν Ἐπιτροπή ὅτι ἡ ὅλη ὑπόθεση εἶχε καθυστερήσει λόγω τῶν δυσκολιῶν πού ὠφείλοντο τόσο στήν ἀνάγκη ριζικῆς τροποποιήσεως τοῦ νόμου 298, τῆς 6ης Ἰουνίου 1974, ὁ ὁποῖος ρυθμίζει τίς ὁδικές μεταφορές ἐμπορευμάτων, ὅσο καί στίς πολλές καί ἀλληλοσυγκρουόμενες ἀπαιτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπιχειρηματιῶν.

Μέ ἐπιστολή τῆς 7ης Ἰουνίου 1979 ἡ Ἐπιτροπή ἀνεκοίνωσε στήν ἰταλική κυβέρνηση ὅτι θεωροῦσε ὅτι ἡ Ἰταλία εἶχε παραβεῖ τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης καί τήν κάλεσε νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις της ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν.

Ἡ Ἐπιτροπή, ἐπειδή ἡ ἰταλική κυβέρνηση δέν ἔδωσε καμμία ἀπάντηση καί ἐπειδή διεπίστωσε ὅτι δέν εἶχαν ἐκδοθεῖ ἀκόμη ἐσωτερικές διατάξεις προσαρμογῆς, ἀπηύθυνε πρός τήν Ἰταλία στίς 15 Ἀπριλίου 1980 τήν αἰτιολογημένη γνώμη πού προβλέπεται στό ἄρθρο 169 πρώτη παράγραφος τῆς συνθήκης καί τήν κάλεσε νά θεσπίσει ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν τά μέτρα τά ἀναγκαῖα γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεών της. Ἡ ἰταλική κυβέρνηση περιορίσθηκε σέ γνωστοποίηση τῆς λήψεως τῆς αἰτιολογημένης γνώμης. Δέν φαίνεται δέ νά ἔχουν ληφθεῖ μέχρι σήμερα τά ἐσωτερικά μέτρα προσαρμογῆς.

Ἡ παρούσα προσφυγή, ἡ ὁποία φέρει ἡμερομηνία 12 Φεβρουαρίου 1980, περιῆλθε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 18 Φεβρουαρίου. Ἡ ἰταλική κυβέρνηση παρητήθη τηλεφωνικῶς τοῦ δικαιώματος ὑποβολῆς ἀνταπαντήσεως.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, παραλείποντας νά θεσπίσει ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέα ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν, παρέβη ὑποχρέωση πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης·

— νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *Ἰταλική Δημοκρατία* δέν διετύπωσε ρητῶς κανένα αἴτημα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Στήν προσφυγή της ἡ *Ἐπιτροπή* ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ δεσμευτικός χαρακτήρας τῶν ὁδηγιῶν συνεπάγεται τήν ὑποχρέωση τῶν Κρατῶν μελῶν νά τηροῦν τίς προθεσμίες πού ὁρίζουν οἱ ὁδηγίες αὐτές γιά τήν θέσπιση τῶν ἐσωτερικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων.

Ἡ παράβαση τῆς συνθήκης ἐκ μέρους ἑνός Κράτους μέλους ὑφίσταται ἀνεξαρτήτως τοῦ ὀργάνου τοῦ κράτους αὐτοῦ, οἱ πράξεις ἢ παραλείψεις τοῦ ὁποίου προεκάλεσαν τήν μή ἐκτέλεση. Τό ἐν λόγω κράτος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ ὡς δικαιολογία ἐσωτερικές διατάξεις ἢ τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἢ ἰδιαίτερες πραγματικές καταστάσεις σέ ἐθνικό ἐπίπεδο.

Οἱ ἀρχές αὐτές ἔχουν παγιωθεῖ ἤδη στήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου (πρβλ. μεταξύ ἄλλων τίς ὑποθέσεις 52/75, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, Racc. 1976, σ. 277 — 10/76, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, Racc. 1976, σ. 1359 — 163/78, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας Racc. 1979, σ. 771 — 42, 43, 44 καί 45/80, Ἐπιτροπή κατά Ἰταλίας, πού δέν ἔχουν δημοσιευθεῖ ἀκόμη στήν Συλλογή).

Στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως ἡ *ἰταλική κυβέρνηση* παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐν λόγω ὁδηγία συμπεριελήφθη, πρός τόν σκοπό τῆς ἐφαρμογῆς της, σέ ἕνα νομοσχέδιο, τό ὁποῖο ἐπί τοῦ παρόντος ἐξετάζεται ἀπό τήν δεκάτη ἐπιτροπή τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μέ θέματα σχετικά μέ τήν ὁδική μεταφορά ἐμπορευμάτων. Τό νομοσχέδιο αὐτό κατετέθη στό Κοινοβούλιο μόλις στίς 12 Δεκεμβρίου 1980, λόγω τοῦ ἐμπεριστατωμένου ἐλέγχου, στόν ὁποῖο προηγουμένως εἶχε ὑποβληθεῖ ἀπό μέρους ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων διοικητικῶν ἀρχῶν, ὁ ὁποῖος ἔλεγχος βεβαίως εἶχε ἀπαιτήσει πολύ χρόνο λόγω τοῦ περιπλόκου χαρακτῆρος τοῦ θέματος.

Ἡ ἰταλική κυβέρνηση παρενέβη ἤδη καί ζήτησε ἀπό τίς ἁρμόδιες ἀρχές τήν ταχεία ἔγκριση τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερθέντος νομοσχεδίου. Κατά συνέπεια, ἐλπίζει νά ἐπιτύχει τήν ἔγκριση τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ καί τήν ἔκδοση τοῦ νόμου τό ταχύτερο δυνατό, ὥστε νά θεωρηθεῖ ὅτι ἐξέλιπε κατ' οὐσία τό ἀντικείμενο τῆς διαφορᾶς.

Στήν ἀπάντησή της ἡ *Ἐπιτροπή* ὑπογραμμίζει ὅτι στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως δέν περιέχεται καμμία συγκεκριμένη πληροφορία ὡς πρός τίς προθεσμίες, ἐντός τῶν ὁποίων θά καταστεῖ δυνατή ἡ ἔκδοση τοῦ ἐν λόγω νόμου.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1981.

Ἡ Ἰταλική Δημοκρατία ἰδιαιτέρως ζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά τῆς χορηγήσει παράταση τῆς προθεσμίας πού τῆς εἶχε τάξει ἡ Ἐπιτροπή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης γιά νά συμμορφωθεῖ μέ τίς ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπό τήν ἐν λόγω ὁδηγία.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν ἰδία συνεδρίαση.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 18 Φεβρουαρίου 1981, ἡ Ἐπιτροπή ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, μέ τήν ὁποία ζητεῖ νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, παραλείποντας νά θεσπίσει ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέα ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 308, τόμ. 07/001, σ. 231), παρέβη ὑποχρέωση πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

2 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 7 τῆς ὁδηγίας 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τά Κράτη μέλη ὤφειλαν νά θέσουν σέ ἰσχύ τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν συμμόρφωσή τους μέ αὐτή πρίν ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1977.

3 Ἡ ἰταλική κυβέρνηση δέν ἀμφισβητεῖ ὅτι δέν ἐξεπλήρωσε τήν ὑποχρέωση αὐτή. Παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐν λόγω ὁδηγία συμπεριελήφθη, πρός τόν σκοπό τῆς ἐφαρμογῆς της, σέ ἕνα νομοσχέδιο, τό ὁποῖο ἐπί τοῦ παρόντος ἐξετάζεται ἀπό τήν Βουλή. Τό νομοσχέδιο αὐτό κατετέθη μόλις στίς 12 Δεκεμβρίου 1980, λόγω τοῦ ἐμπεριστατωμένου ἐλέγχου, στόν ὁποῖο προηγουμένως εἶχε ὑποβληθεῖ ἀπό μέρους ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων διοικητικῶν ἀρχῶν. Ἡ ἰταλική κυβέρνηση δηλώνει ὅτι παρενέβη ἤδη καί ζήτησε ἀπό τίς ἁρμόδιες ἀρχές τήν ταχεία ἔγκριση τοῦ ἀνωτέρω νομοσχεδίου καί ἐλπίζει νά ἐπιτύχει τήν ἔγκριση αὐτή τό ταχύτερο δυνατό. Σύμφωνα μέ τήν ἰταλική κυβέρνηση, ἀπό τίς σκέψεις αὐτές συνάγεται ὅτι δύναται νά θωρηθεῖ ὅτι κατ' οὐσία ἐξέλιπε τό ἀντικείμενο τῆς διαφορᾶς, ἄρα ὅτι ἡ προσφυγή ἔχει καταστεῖ ἄνευ ἀντικειμένου.

4 Οἱ περιστάσεις αὐτές δέν εἶναι ἱκανές νά ἐξαλείψουν τήν παράβαση πού προσάπτεται στήν Ἰταλική Δημοκρατία. Σύμφωνα μέ παγία νομολογία, ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἐννόμου τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τίς κοινοτικές ὁδηγίες.

5 Κατά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση ἡ ἰταλική κυβέρνηση ζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά τῆς χορηγήσει παράταση τῆς προθεσμίας πού τῆς εἶχε τάξει ἡ Ἐπιτροπή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης γιά νά συμμορφωθεῖ μέ τίς ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπό τήν ἐν λόγω ὁδηγία.

6 Οἱ ἁρμοδιότητες τοῦ Δικαστηρίου στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης δέν περιλαμβάνουν, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τοῦ ἐλέγχου τῆς νομιμότητος τῆς αἰτιολογημένης γνώμης, τήν ἐξουσία ὑποκαταστάσεως τῆς προθεσμίας πού τάσσει μέ τήν ἐν λόγω γνώμη ἡ Ἐπιτροπή, δυνάμει τοῦ ἰδίου ἄρθου 169, μέ ἄλλη προθεσμία. Ἀπόκειται στήν Ἐπιτροπή, ὑπό τήν ἰδία ἐπιφύλαξη, νά κρίνει ἄν μία τέτοια αἴτηση Κράτους μέλους πρέπει νά γίνει δεκτή.

7 Πρέπει ἑπομένως νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή

της μέ τήν όδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, παρέβη ὑποχρέωση πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

8 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

9 Ἐπειδή ἡ καθ' ἧς ἠττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 74/561 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Νοεμβρίου 1974, περί προσβάσεως στό ἐπάγγελμα τοῦ μεταφορέα ἐμπορευμάτων στόν τομέα τῶν ἐσωτερικῶν καί διεθνῶν ὁδικῶν μεταφορῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 308, τόμ. 07/001, σ. 231), παρέβη ὑποχρέωση πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

2) Καταδικάζει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Mertens de Wilmars Bosco Touffait Mackenzie Stuart O'Keeffe
Koopmans Everling Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 10 Νοεμβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς
J. A. Pompe
Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars